

ת"פ 40667/12/16 - מדינת ישראל נגד שלמה כהן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 40667-12-16 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)
לפני כבוד השופט ציון קאפח

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלירם גלעם

המאשימה

נגד

שלמה כהן (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מאיה סטול-רייטן

הנאשמים

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו עבירות של קשירת קשר לפשע (ייבוא שלא כדין של סם מסוכן מסוג קוקאין) - עבירה לפי 499(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), וייבוא סם מסוכן - עבירה לפי סעיפים 13 + 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג - 1973 (להלן: "הפקודה").

כתב האישום

כתב האישום מגולל סיפורה של הברחת סמים מסוג קוקאין מברזיל לישראל. נטען נגד הנאשם כי במועד לא ידוע עובר ל-6.12.16 הוא קשר קשר עם תושבת ברזיל בשם ז'קלין פרירה (להלן: "הבלדרית") ואחרים שזהותם אינה ידועה בוודאות למאשימה לייבא סם מסוכן מסוג קוקאין לישראל. במסגרת הקשר הוצע לבלדרית על ידי האלמונים לייבא קוקאין מברזיל לישראל בתמורה ל - 5,000 דולר.

הבלדרית הסכימה להצעה ומסרה לאלמוני את הדרכון שלה וכן מזוודה עם בגדים. בהמשך, קיבלה חזרה מהאלמוני את המזוודה, אשר בתוכה הוטמנו שתי חבילות של סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל כולל של כ- 3,711.22 גרם נטו, וכן קיבלה כרטיס טיסה מסאו פאולו לישראל דרך מדריד ליום 6.12.16 ו-1,400 דולר.

בד בבד, רכש הנאשם לעצמו כרטיס טיסה מסאו פאולו לת"א דרך מדריד, והגיע לישראל ב-5.12.16. ביום 6.12.16, היום שנועד לטיסת הבלדרית, היא אחרה לטיסה ועל כן האלמוני רכש עבורה כרטיס טיסה אחר ליום 8.12.16. נאמר לבלדרית כי עליה להגיע לבית המלון "מומוס" ברחוב בן יהודה 28 בתל אביב.

ביום 8.12.16 עלתה הבלדרית לטיסה לתל אביב כשברשותה המזוודה עם הסמים. עם הגיעה לישראל ביום 9.12.16 כשברשותה המזוודה עם הסמים, היא נתפסה על ידי המשטרה והחלה פועלת בהתאם להנחיותיה.

במקביל, שלח האלמוני לבלדרית הודעה ובה ביקש לדעת מה מצבה, והורה לה לצלם עצמה בסמוך למונית המסיעה אותה למלון. לאחר מכן הורה לה להמתין במלון, בהמשך הורה לה לצלם עצמה במלון, ולבסוף הורה לה להוציא את הסמים מהמזוודה ולצלם אותם. לאחר שביצעה את הוראותיו היא התבקשה לשים את הסמים בתרמיל גב ולהמתין במלון. לאחר שעשתה כן, הורו לה השוטרים להניח בתיק קוקאין במשקל 12.96 גרם שהוצא מתוך החבילה.

יום למחרת, 10.12.16 יצר האלמוני קשר פעם נוספת עם הבלדרית והורה לה פעם נוספת להצטלם. בהמשך, בשעה 14:52 הורה לה לצאת מהמלון, לגשת למלון "מרקורי" ברחוב בן יהודה 14 בתל אביב, ולברר מחיר עלות של שהייה ללילה במקום. עובר לשעה 15:31, לאחר שביררה את המבוקש, היא הודיעה לאלמוני כי התמורה ללינה לילה עומדת על סך ₪ 690 וזה הורה לה להמתין ממול למלון ובהמשך לשכור חדר. הבלדרית מילאה אחר ההוראה ובמקביל, סמוך לשעה 15:30 הגיע הנאשם למלון "מרקורי" ובחן את המקום. בהמשך נכנס למאפייה סמוכה וערך תצפית על המלון. הנאשם יצא מהמאפייה והלך לכיוון מלון "מומוס" וגם שם ערך תצפית. בהמשך חזר למאפייה, התיישב במקום, וערך תצפית על הבלדרית אשר בינתיים הגיעה למקום.

לאחר ששכרה חדר במלון "מרקורי" הורה האלמוני לבלדרית לשוב ולחזור למלון "מומוס". היא ביצעה את ההוראה שעה שהנאשם עוקב אחריה עד אשר נכנסה חזרה למלון "מומוס". הנאשם המשיך בהליכה עד אשר הגיע לספסל הסמוך לרחוב בן יהודה 44 שם התיישב וערך תצפית על המקום.

בשעה 16:54 יצר האלמוני קשר עם הבלדרית והורה לה "לקחת את הכול" ולגשת לרחוב בן יהודה 44 תוך שהוא מצוין כי "הוא שם" "שתביא הכול אליו עכשיו" ושתמסור את תיק הגב. עוד הורה לה כי "כשאת רואה אותו תגידי פידל קסטרו ותני לו" וכי "הוא ימצא אותך".

משהחלה הבלדרית להתקרב לרחוב בן יהודה 44 החל הנאשם לעקוב אחריה. בשעה 17:30 הורה לה האלמוני לגשת למספר 42 והיא ביצעה את הוראתו. בד בבד ניגש אליה הנאשם, אמר לה "פידל קסטרו", נטל ממנה את תיק הגב ובו הקוקאין והלך מהמקום.

במעשים הללו, כך כתב האישום, קשר הנאשם קשר לייבא למדינת ישראל סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של 3,711.22 גרם נטו, וכן יבא בצוותא חדא עם אחרים סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של 3,711.22 גרם נטו.

גדר המחלוקת

הנאשם כפר במיוחס לו. תחילה, בחקירתו במשטרה, אמר כי נקלע למקום הלא נכון ובזמן הלא נכון, כשלדבריו, התיק הושלך לעברו ברחוב על-ידי אלמונית. לבסוף, בגרסה מאוחרת בבית המשפט, טען כי הגיע לישראל מסיבות אישיות.

כאשר שהה בתל אביב, נתבקש על ידי ידיד מברזיל לאסוף תיק ובו מסמכים וכסף מבחורה אשר הגיעה מברזיל. לדבריו, הוא עשה כן לתומו בלי לדעת כי התיק מכיל בפועל סמים.

סיכומי התביעה בתמצית:

בראשית דבריו הפנה התובע לעובדות שאינן שנויות במחלוקת, קרי, יציאת הבלדרית מברזיל כשהיא נושאת בכליה כ-4 ק"ג קוקאין, הגעתה לישראל, לכידתה על-ידי המשטרה בנתב"ג, ושיתוף הפעולה עם המשטרה אשר נועד למעצר מקבל הסם בישראל, שזהותו לא הייתה ידועה אותה עת.

עוד התייחס התובע, לסמיכות הזמנים של הגעת הנאשם והבלדרית ארצה, לנסיבות המפגש בין השניים ובעיקר לפעולות ומעשי הנאשם בשעה וחצי לערך שקדמה למפגש. התובע הדגיש כי קיימת התאמה מוחלטת בין תנועות הבלדרית עובר למפגש - על פי הוראות שקיבלה בהודעות וואטסאפ מברזיל - לבין תנועות הנאשם.

לבסוף, התייחס התובע לגרסת הנאשם במשטרה כגרסה המאירה באור עגום את אמינותו, וטען כי הגרסה אשר הועלתה לראשונה בבית המשפט הינה גרסה כבושה אשר היא כשלעצמה אינה הגיונית.

סיכומי ב"כ הנאשם בתמצית:

- א. לא הובאה כל תשתית עובדתית לנסיבות קשירת הקשר בברזיל ככל שהן נוגעות לנאשם.
- ב. הבלדרית אינה מפלילה את הנאשם בסוגיית קשירת הקשר.
- ג. הנאשם הגיע לארץ בכרטיס טיסה לכיוון אחד מסיבות אישיות-משפחתיות-רפואיות.
- ד. גם אם יורשע הנאשם בעבירה של יבוא סם, אין בכך להשליך על עבירת קשירת הקשר.
- ה. אין חיזוק לגרסת הבלדרית כי החמיצה טיסה ביום 6.12.16 כמתחייב מעדות שותף.
- ו. חוסר מהימנות הבלדרית באופן כללי. מנגד, אמינות הנאשם אשר לנסיבות לקיחת התיק.
- ז. הסתירה בדבריה אשר לעיתוי ומקום קבלת הכסף - \$ 5,000, האם בברזיל או בישראל.
- ח. חוסר מהימנות הבלדרית אשר לשימוש במילת קוד על-ידי הנאשם.
- ט. גילוי מאוחר בשלב המשפט של התקנת מכשיר הקלטה על הבלדרית, מכשיר אשר לא פעל והוא בבחינת מחדל חקירה.
- י. משקל התיק בעת המסירה לנאשם היה עשרות גרמים בלבד, בניגוד לנטען כלפיו כי היה אמור לקבל תיק במשקל 4 ק"ג. משכך, לטענת ב"כ הנאשם, נשמט הבסיס העובדתי כי ידע שהוא אמור לקבל סמים

במשקל זה, שהרי לא הביע כל תמיהה עם קבלת התיק.

- יא. לא נמצא בחזקת הנאשם סכום של \$ 5,000, אותו הייתה אמורה הבלדרית לקבל עם מסירת התיק.
- יב. עבירת היבוא לא הוכחה ולכל היותר ניתן להרשיעו בעבירה של ניסיון להחזקת סם מסוכן במשקל 3.7 ק"ג מסוג קוקאין והחזקת סם שלא לצריכה עצמית במשקל 12 גרם.

דין והכרעה

הראיות - מבט על

על נסיבות קשירת הקשר בברזיל העידה הבלדרית בפניי. לפי שלא ידעה על חלקו של הנאשם בקשירת הקשר, אין מקום להאריך בסוגיה זו. כל שידעה נגע לתיאום המוקדם בין המפעיל האלמוני בברזיל לבינה, לרבות מועד ומקום העברת התיק לנאשם, המפגש ביניהם והעברת התיק אליו לאחר שנקב במילות הקוד "פידל קסטרו".

באת-כוח הנאשם לא חסכה במאמציה לסדוק את ראיות התביעה, אך חוששני כי הדבר לא עלה בידה, נוכח מכלול הראיות אשר הובאו בפניי.

תחילה, אציג את גרסת הנאשם המאוחרת - כפי שנמסרה בעדותו הראשית:

לדבריו, התקשר אליו אחד בשם קרלוס בשעות הצהריים ושאל אותו אם הוא בארץ. משנענה בחיוב, הוא ביקש ממנו לעשות לו טובה. פלוני שהיה צריך ליטול מזוודה ובה כסף ומסמכים מבחורה, "לא מסתדר לו", ועל כן ביקש מהנאשם לעשות זאת. קרלוס נקב בשם המלון ברח' בן יהודה בתל אביב בו היא מתאכסנת. קרלוס נתן לו את תיאור הבחורה. הנאשם אמר לו שהוא אינו מכיר את בתי המלון האלה. או אז, אמר לו קרלוס כי הבחורה תרד אליו. הקשר בינו לבין קרלוס היה באמצעות הוואטסאפ. בשלב מסוים הנאשם הבחין כי הנייד באמצעותו נוצר הקשר עם קרלוס, נעלם. הוא החל מחפש אותו במקומות בהם הסתובב אך לא מצא אותו. בשלב מסוים הבחין בבחורה העונה לתיאור שנתן קרלוס, עומדת מעבר לכביש. הוא ניגש אליה והיא מסרה לו בתמימות את התיק. משנפנה לדרכו נעצר על-ידי השוטרים לבושי האזרחית שהיו במקום. הנאשם הוסיף נתון רב חשיבות: הבחורה מסרה לו את התיק מבלי להוציא הגה מפיה.

א. תיאור האירועים

מבט ממעוף הציפור, כעולה מדוחות העוקבים, אשר לתנועות הנאשם עובר למסירה מגלה תמונה אשר אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו בדבר קבלה תמימה של תיק. על תנועות הבלדרית עובר לאירוע המסירה אין מחלוקת. מעקב אחר תנועות הנאשם עובר למסירה מעלה כי דרך הילוכו ושהייתו של הנאשם במקום אינם תמימים כלל ועיקר והיו בהתאמה לתנועות הבלדרית.

כזכור, המסירה התבצעה בשעה 17:30. העוקבים הסמויים אשר בלשו אחר תנועות הנאשם מצאו כי הנאשם הגיע למאפייה סמוך למלון "מרקורי" בשעה 15:50 כאשר הוא מתצפת לעבר המלון. לאחר מכן הלך ותצפת שוב לעבר מלון "מרקורי" ועל מלון "מומוס" המצוי לא הרחק משם. מלון "מרקורי" מצוי ברחוב בן יהודה 14 ואילו "מומוס" שוכן במספר 28 באותו רחוב. יצוין כי בשלב מסוים, **בשעה 16:02 תצפת הנאשם על שני המקומות כאחד**. בהמשך, ועל פי דוחות העוקבים, המשיך הנאשם לתצפת אחר שני בתי המלון ואחר הבלדרית עד השעה 17:30 כאשר בשלבים מסוימים הוא הולך בעקבותיה. לבסוף, בשעה 17:33 היא עצרה במספר 42 הוא תצפת עליה, חצה את הכביש לכיוונה, פגש בה, נטל את התיק, נפנה ללכת ואז עצרו אותו השוטרים בלבוש אזרחי אשר היו במקום. ראה לעניין זה דוחו"ת העוקבים -ת/24 ות/25.

עד כאן תיאור האירועים מבלי להידרש לעדויות הנאשם והבלדרית.

כבר בשלב זה עולה מאליה השאלה הבאה: אם אכן הפנייה לנאשם הייתה תמימה כגרסתו הכבושה וכי כל שנתבקש ממנו היה לאסוף תיק ובו מסמכים וכסף, מדוע פעל באופן כה מחשיד, **תצפיות ומעקבים**, במקום לגשת **לבלדרית למלון בו התאכסנה** וליטול ממנה את התיק. טענת הנאשם כי לא ידע היכן המלון אינה עולה בקנה אחד, בלשון המעטה, עם דוחות העוקבים והיא נדחית בזה מחוסר אמון. יתרה מזו, בתמונות אשר תיעדו את המפגש, ת/7א- נראה הנאשם כשהוא עוטה לראשו כובע מצחייה ומרכיב משקפי שמש. יודגש כי הייתה זו שעת חשכה. לטעמי, הנאשם ביקש להגן על עצמו ככל האפשר, מפני זיהוי אפשרי ולכן נותר עם כובע המצחייה ומשקפי השמש לראשו.

אין מחלוקת כי משך המפגש היה שניות ספורות. לשיטת הבלדרית אמר לה הנאשם את מילות הקוד בעוד שעל פי גרסתו הוא נטל את התיק ללא אומר דברים. ראה לעניין זה עדותו בבית המשפט בעמ' 135 שורה 32 ועמ' 136 שורות 1-2: "ראיתי בחורה מעבר לכביש שעונה לתיאור שקיבלתי. עברתי את הכביש באתי מולה, איך שהיא הגיעה אליי ובתמימות נתנה לי את התיק. לקחתי את התיק באתי ללכת, הלכתי איזה עשר צעדים וקפצו עליי".

כאמור לעיל, גרסת הנאשם הינה כי **קיבל מהבלדרית את התיק ללא אומר דברים**. מבלי להידרש להיגיון שבדבר ומבלי לקבוע, בשלב זה, כי הבלדרית דוברת אמת שהיא מסרה את התיק לאחר שהנאשם אמר לה את מילת הקוד, עולה מאליה השאלה כיצד זה לא החליף הנאשם עמה, לשיטתו, מילה וחצי מילה. יודגש כי שניהם דוברי השפה הפורטוגזית. באת-כוחו של הנאשם אף תהתה מדוע לא דיבר עם הבלדרית. על כך השיב הנאשם, "מה יש לי לדבר איתה כשאני הגעתי לשם אוטומטית היא הציעה לי את התיק, אני לא ידעתי מה יש ומה אין, לקחתי את התיק ובאתי ללכת" (עמ' 138 שורות 17, 18). בהמשך חזר הנאשם והדגיש כי לא החליף עם הבלדרית מילים "כן. באתי לקחת את התיק. לא חיפשתי איתה יחסים, לקחתי את התיק לתומי ובאתי ללכת" (עמ' 139 שורות 8-9).

הנה כי כן: התמונה המצטיירת עד כה מהראיות ממעוף הציפור ומגרסת הנאשם - **הכבושה!** - כי הנאשם תצפת על בתי המלון, ידע היטב היכן היא מתאכסנת, עקב אחרי הבלדרית שמא היא מלווה בשוטרים לבושי אזרחית, ונפגש עמה כשהוא עוטה כובע מצחייה ומרכיב משקפי שמש בשעת חשכה. לכך יש להוסיף את גרסתו בדבר קבלת התיק "התמים" ברחובה של עיר במקום בחדרה של הבלדרית וללא שיחה כלשהי. הגרסה לא הגיונית ואינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר והיגיון החיים.

ניכר כי הגרסה הכבושה הותאמה לחומר החקירה אשר נגלה לעיניו לאחר הגשת כתב האישום. כך למשל, היה על הנאשם להסביר את תנועותיו, כפי שנצפו על-ידי העוקבים, בשעה וחצי שקדמה למפגש. הנאשם הסביר כי "איבד" את הנייד באמצעותו נוצר הקשר עם קרלוס ולכן שוטט ברחובות על מנת למצאו.

ב. יתר הראיות

1. בדבריה אשר לחלקו של הנאשם, טענה הבלדרית כי הונחתה על ידי האלמוני לתת את התיק לאדם אשר יבוא לקראתה ויאמר את מילות הקוד "פידל קסטרו". היא פעלה כמצווה עליה, עמדה במקום שיועד לכך, הנאשם בא לקראתה אמר את מילות הקוד והיא מסרה לו את התיק (עמ' 18 שורות 16-17).

בחקירתה הנגדית אישרה הבלדרית כי האלמוני הורה לה **שהיא תאמר** את מילות הקוד אך הכחישה כי עשתה זאת. היא הסבירה: " אם בריין כתב לי שאני אומר לאדם את מילות הקוד ואתן לו את התיק, משיבה שכך כתוב, **אך הכוונה שאותו אדם יגיד לי את הקוד**, כדי שאדע לתת לו", "בראיין אמר לי לומר את המילה פידל קסטרו אבל איך אני אגיד למישהו שאני לא מכירה את המילים פידל קסטרו" (עמ' 23 שורות 9-8, עמ' 29 שורות 31-32 ועמ' 30 שורות 1-6).

הגיונם של דברים פשוט ומשום כך אני מאמין ללא סייג לבלדרית **אשר אף הותירה רושם אמין**. מה טעם והיגיון שהמוסר יאמר את מילות הקוד ולא המקבל. מי שאמור לקבל את התיק הוא גם שאמור לזהות עצמו על ידי מסירת מילות הקוד. הדברים מקבלים אף חיזוק נוסף בהודעות הוואטסאפ מהבלדרית לאלמוני בברזיל שם היא תוהה כיצד תזהה את המקבל. על כך היא נענית כי המקבל הוא שימצא אותה (ת/6 עמ'53).

זאת ועוד : הנאשם עצמו מאשר גרסת הבלדרית כי לא הוציאה הגה מפיה.

עדות הנאשם אשר לשתיקת הבלדרית עולה בקנה אחד עם עדויות העוקבים "210" ו "5031" כי **הוא אשר אמר מספר מילים** לבלדרית (ראה עמ' 91 שורות 10-11, עמ' 96 שורות 21-22 ועמ' 101 שורות 24-26).

אנ ג דוחה את האפשרות אשר הועלתה על ידי באת-כוח הנאשם כי השוטרים הם ששמו בפי הבלדרית את הגרסה שהנאשם אמר לה את מילות הקוד ולא היא שאמרה לו. הבלדרית עמדה על כך כי הנאשם הוא שאמר לה את הדברים הללו (עמ' 30 שורות 27-28).

לכן אני קובע כי הנאשם הוא שאמר את מילות הקוד. ביתר שאת יש לומר בסוגיה זו כי גרסת הנאשם שלא שוחח כלל עם הבלדרית אינה מיטיבה עמו, לפי שגם גרסה זו אינה הגיונית. **אם אכן מדובר בקבלת תיק תמים מדוע חשש הנאשם מלהחליף מילות נימוס וחולין עם הבלדרית שהרי היא זרה בארץ, שניהם מתגוררים בברזיל ושניהם דוברי השפה הפורטוגזית.**

על הבלדריית הותקן מכשיר האזנה. למרבה הצער אירעה תקלה והמכשיר לא קלט את אמירת הנאשם לבלדריית. אין בכך כדי להכהות את התמונה המצטיירת מראיות התביעה.

2. עד כה נדרשתי לגרסה הכבושה של הנאשם אשר הועלתה לראשונה בבית המשפט. על טיבה של גרסה כבושה עמד בית המשפט העליון בשורה של פסקי דין, אך מפאת קוצר היריעה אסתפק באחד מהם :

"הכלל החל לעניינה של עדות כבושה הינו כי ערכה ומשקלה הראייתית של זו מועטים בשל החשד המתעורר באופן טבעי באשר לאמינותה. זאת, כל עוד אין בפי העד הסבר משכנע ומניח את הדעת לטעמים שבעטיים כבש עדותו [...]. משך הזמן שלאחריו תיחשב עדות לכבושה אינו נקבע בהתאם לאמת מידה ברורה ונוקשה, אלא הוא נקבע בכל מקרה בהתאם לנסיבותיו [...]. מרכז הכובד אינו מושם על משך השתיקה אלא על הסיבה בגינה בחר העד לצפון המידע שברשותו, כמו-גם על שינוי הנסיבות אשר הניעו לחשוף את המידע." (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (03.09.09))

כאמור לעיל, דחיתי את הגרסה הכבושה ולהלן נימוקים נוספים לעמדותי. הנאשם טוען כי קיבל שיחת טלפון מחבר בשם "קרלוס" אשר שאל אותו אם הוא בארץ ועל כך הנאשם השיב לו בחיוב ואמר לו שהוא בתל אביב. או אז, ביקש ממנו "קרלוס" לעשות טובה עבור חבר אחר "שיש לו בעיה שיש לו משהו של בחורה שלא מוצאים אותה וצריך לקחת ממנה משהו שהיא בבית מלון ברחוב בן יהודה" (עמ' 139 שורות 30-31). "קרלוס" נתן לו את תיאור הבחורה. ההתקשרות של "קרלוס" עמו נעשתה באמצעות תוכנת הוואטסאפ. הנאשם נשא על גופו שני מכשירי טלפון, אך באורח פלא "נעלם" המכשיר באמצעותו יצר עמו "קרלוס" את הקשר. בנקודה זו ציין הנאשם בחקירתו הראשית ש"קרלוס" התקשר אליו בשעות הבוקר המאוחרות של אותו יום עם הנחיות היכן וממי לאסוף את התיק "התמים" ולאחר מכן איבד את הטלפון (עמ' 139 שורות 28-32 עד עמ' 140 שורות 1-7). מנגד, בחקירתו הנגדית **התקשה הנאשם ליתן הסבר כיצד זה אמר בחקירתו במשטרה שאיבד את הטלפון 3 ימים קודם לכן.** הנאשם תירץ את הסתירה **המהותית** ב"אי הבנה" (עמ' 147 שורות 26-32). כאן המקום לציין כי בחקירתו במשטרה, נשאל הנאשם האם השתמש במכשיר הטלפון שנתפס ברשותו לשם יצירת קשר עם גורמים מחו"ל, והשיב כי לא ניתן להשתמש במכשיר זה לצורך שיחות, וכי עשה שימוש בטלפון אחר, שנעלם 3 ימים קודם לכן, ואף זאת **רק לצורך שיחה עם אשתו בברזיל** (ת/ג1, עמ' 13). הנאשם סתר עצמו, אפוא, בשתי נקודות מהותיות. האחת, מועד "אובדן" הטלפון, והשנייה, זהות נמען השיחה בברזיל, וזאת בשונה מגרסתו בפניי.

ייתכן כאן ומיד כי להערכתי הנאשם ביקש להרחיק עצמו במשטרה ממכשיר הטלפון הנוסף ולמנוע כל קשר בין הטלפון הנוסף לבין המפגש. אני קובע אפוא כי גם בנקודה זו לא אמר הנאשם אמת וכי לאחר ששוחח עם חברו לקשר ביום המפגש, הוא השליך את הטלפון לפי שבמכשיר זה היה אצור מידע הקושר אותו לתוכנית העבריינית.

3. מכאן, לגרסה הראשונית אותה מסר הנאשם במשטרה (ת/ג1) ביום 10.12.16. בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי שעה שהלך לתומו ברחוב נתקל בבחורה אותה לא הכיר, אשר "פתאום" נתקעה בו וזרקה עליו את התיק (עמ' 5 שורה 30). באותה גרסה, אמר הנאשם כי אינו יודע היכן אירע הדבר (עמ' 7 שורה 27). ברי כי גרסה זו, אשר אף הנאשם התכחש אליה, אינה עולה בקנה אחד עם מה שראו העוקבים.

בחקירתו הראשית הסביר הנאשם מדוע טען במשטרה כי הבלדרית השליכה לעברו את התיק. לדבריו השוטרים אמרו לו בעת המעצר ובחקירתו כי הוא חשוד בחטיפת תיק, והוא הכחיש כל קשר לתיק. לשאלת באת-כוחו מדוע לא אמר לשוטרים את האמת, שלו, הוא השיב כי הוא הוכה על ידי השוטרים.

אני דוחה את הסברו של הנאשם. לשיטתי, הנאשם לא אמר אמת בחקירתו במשטרה. תנא למסייע לגישתי הוא דוחות הפעולה של השוטרים - ראה למשל ת/9 של רס"ל אלון שמאי - בו נטען כי תגובתו המיידית של הנאשם בעת המעצר הייתה השלכת התיק **ואמירתו כי התיק לא קשור אליו**, מעשה ואמירה אשר נועדו להרחיק אותו מקבלה מתואמת של התיק "התמים". לא זו אף זו, על הגרסה השקרית אשר נמסרה ביום 10.12.16, חזר גם באוזני באת-כוחו. במכתב אשר שלחה 4 ימים לאחר החקירה הראשונה - ת/2ד - היא מלינה, מפיו, על התעקשות המשטרה "לשייך" לנאשם את התיק. במכתב טוענת הסנגורית כי "ובמקום מרשי, שאיתרע מזלו, שהלך אותה שעה אותו יום ברחוב. באותה מידה יכול היה להיות עצור אדם אחר בתחנה, שהלך לתומו ברחוב בן יהודה בתל אביב במקומו של מרשי". יצוין כי על פי המכתב הוא נשלח לאחר הדיון בהארכת המעצר שהתקיים ב-11.12.16. הנה כי כן, לנאשם הייתה הזדמנות להעמיד דברים על מכונם עת פגש בבאת-כוחו, אך הוא בחר לחדד גם לה ואף לעמוד על כך כי הגרסה השקרית תצורף לחומר החקירה.

בחקירתו השנייה - ת/2ג - מיום 14.12.16 שב הנאשם על גרסתו השקרית כפי שנמסרה לבאת-כוחו. הנאשם אף הבהיר בחקירתו באופן חד משמעי כי הוא מפנה למכתבה של באת-כוחו (עמ' 11 שורות 27-31).

אין ממש אפוא בטענת הנאשם כי דבריו נאמרו במשטרה תחת הרושם כי מדובר בחטיפת תיק, שהרי הוזהר על ידי החוקרים בשתי ההודעות במה הוא חשוד - ייבוא סמים וקשירת קשר - כפי שאין אמת בטענתו כי דבריו נאמרו לאחר שהוכה, שהרי את הדברים הללו מסר גם לבאת-כוחו.

כאן המקום לציין כי התרשמתי מהנאשם כמי שמתעקש להיות מעורב באופן פעיל ביותר במהלך המשפט, זו זכותו ואף חובתו. הנאשם גילה פעילות רבה בהנחיית באת-כוחו בשאלות אשר לטעמו צריך להוסיף ולשאול. מעת לעת היה מזמנה לספסל הנאשמים על מנת שתשאל בכיוון זה או בכיוון אחר והדברים אף תועדו על ידי בפרוטוקול (ראה החלטה מיום 14.11.17 שורות 10-12). משעומת הנאשם עם גרסתו אשר נמסרה לבאת-כוחו השיב כי אינו יודע מה כתבה וכי הוא סומך עליה. אינני מקבל את תשובת הנאשם כי לא ידע מה כתבה באת כוחו, זאת נוכח קביעתי בדבר מידת מעורבותו במהלך המשפט והתרשמתי מהאופן בו הנחה את באת-כוחו.

ג. אשר לתהיות והסתירות לכאורה במכלול הראיות, להן טענה באת כוח הנאשם:

1. מקום וקבלת הכסף - נטען על-ידי הבלדרית כי הכסף היה אמור להיות משולם לה בברזיל לאחר השלמת המשימה. ב"כ הנאשם, בסיכומיה, הפנתה לשינוי בגרסת הבלדרית אשר אמרה תחילה בחקירתה במשטרה כי הכסף צריך היה להיות מועבר לידיה בישראל. משכך, לשיטת ב"כ הנאשם, יש להעדיף את הגרסה שנמסרה תחילה, לדבריה, במשטרה. הואיל ולא נמסר לבלדרית סכום כסף במעמד המסירה, והואיל ועל גוף הנאשם לא נמצא סך \$ 5,000, משמעם של דברים הוא, לשיטת באת כוחו, שהנאשם לא קשור להתרחשות הפלילית.

אין לאל ידי לקבל טיעון זה. בחקירתה הראשית לא התייחסה הבלדרית למקום קבלת הכסף (עמ' 17 שורה 31). רק בחקירתה הנגדית ציינה כי התמורה תשולם לה בברזיל (עמ' 22 שורות 10-11). בשום שלב לא הוטח בפניה כי התשובה בבית המשפט עומדת בסתירה לדבריה במשטרה.

הגיונם של דברים: **מקום ביצוע המסירה נועד להיות ברחובה של עיר ולא בחדר הבלדרית במלון הנמצא בקרבת מקום.** על כך אין מחלוקת. אני סבור כי מקום המסירה נקבע כפי שנקבע מחשש הקושרים ובכללם הנאשם, כי אפשר שהבלדרית נתפסה בשדה התעופה, כפי שאכן אירע, וכי היא תשתף פעולה עם המשטרה ושוטרים יארבו בחדרה לאיש האמור לקבל את הסם. על כן נקבע מקום המפגש ברחוב, כאשר סמוך לשעת המסירה היא נתבקשה על-ידי שולחיה מברזיל לצאת מפעם לפעם מהמלון, זאת על מנת ליתן לנאשם שהות לעקוב אחר תנועותיה ולוודא כי לא נמצא איש עימה, **כפי שהנאשם אכן עשה.**

במצב דברים זה לא היה כל היגיון בהעברת סכום הכסף **ברחוב.** עובדה היא כי הנאשם לא השתהה לידה לאחר שקיבל את התיק, ולו לשנייה אחת. מקל וחומר יש לומר כי על פי התנהלותו הזזהירה במקום, לא היה עולה על דעתו לשאת סכום כסף נכבד על גופו ולהתעכב ליד הבלדרית כדי לשלם לה. מי שטרם "לאבד" את מכשיר הטלפון הנייד בטרם המפגש, חזקה עליו כי לא יישא על גופו סכום כסף נכבד העלול להוות ראיה מפלילה.

גם מנקודת המבט של הקושרים האחרים לא היה היגיון בהעברת הכסף בישראל. מקום ההעברה נקבע ברחוב. לנאשם אין שהות לבדוק את תכולת התיק. כיצד אפוא ישלמו הקושרים לבלדרית עוד בטרם נוכחו לדעת כי המשלוח נמסר אכן לתעודתו.

בסיכומיה, נדרשה באת כוח הנאשם לדברי הבלדרית במשטרה בסוגיה זו. ביום 25.12.17, כ- 3 חודשים לאחר השלמת עדות הבלדרית, דחיתי הבקשה להגיש את הודעותיה במשטרה לפי שהן בבחינת עדות שמיעה. לבד מזאת יש להדגיש כי לא ניתנה לבלדרית הזדמנות להסביר פשר הסתירה אם אכן הייתה כזו.

2. באת כוח הנאשם תוהה, אם אכן הנאשם ידע מה משקל הסם, כיצד זה לא הבחין שמשקל התיק שנמסר לידיו הינו עשרות גרמים בלבד ולא מספר קילוגרמים. לטעמי, החיפזון והרצון שלא לחשוף את פניו הנחו את הנאשם שלא להתעכב במקום מעבר לזמן הדרוש לנטילת התיק. על כן, נטל את התיק, לאחר שהזדהה במילות הקוד, והלך.

3. טוענת ב"כ הנאשם כי סיבת הגעתו ארצה נעוצה בנסיבות משפחתיות ורפואיות ואף תמכה דבריה במסמכים ובעובדה כי רכש כרטיס טיסה לכיוון אחד ברזיל-ישראל.

גם טיעון זה יש לדחות. מה לי אם סיבת הגעת הנאשם ארצה הייתה במיוחד לשם קבלת הסמים ומה לי אם הנאשם וחבריו ניצלו הגעתו ארצה מהסיבות המנויות על ידי הסניגורית, ובאותה הזדמנות החליטו להבריח את הסמים לישראל ולשם כך להסתייע בו. כרטיס הטיסה לכיוון אחד של הנאשם אף מאשש ראיות התביעה, שהרי דרוש פרק

זמן מסוים להפצת הסם.

הנאשם והבלדרית היו אמורים להגיע ארצה על פי התכנית המקורית, בסמיכות זמנים של 24 שעות. עקב החמצת טיסה הגיעה הבלדרית 3 ימים אחריו. כך או כך, סמיכות הזמנים, גם המאוחרת, אינה מקרית והיא מהווה נדבך נוסף לראיות התביעה.

ביום 31.10.17 עתרה ב"כ הנאשם כי אורה על זימון הבלדרית לחקירה נוספת. דחיתי הבקשה ולהלן הנימוק. במהלך המשפט, נקט הנאשם כל דרך אפשרית על מנת שלא להביא את שמיעת הראיות לגמר. בכלל זה, ביקשה באת כוחו להתפטר מהייצוג-בקשה שלא אושרה. כמו כן הוגשה בקשה להסרת חיסיון על מספר העוקבים הסמויים. גם בקשה זו נדחתה שהרי מה לי אם היו 2 עוקבים או כדרך משל 5 עוקבים. ביתר שאת יש לומר זאת כאשר קו ההגנה התגלה טיפין טיפין ואף זאת לאורך מספר ישיבות, ונמצא בדיעבד כי למספר העוקבים לא הייתה כל רלוונטיות להגנת הנאשם. הנה כי כן לא היה כל נימוק ענייני להעדת הבלדרית פעם נוספת.

אחר כל הקביעות אשר למסד העובדתי, יש להידרש לטיעונים המשפטיים:

א. באת כוח הנאשם טענה כי לא ניתן להרשיעו בעבירה של קשירת קשר לביצוע עבירות הסמים, וזאת מאחר ואין בנמצא ראיה ישירה לעניין קשירת הקשר של הנאשם. בעדותה בבית המשפט תיארה הבלדרית את נסיבות היווצרות הקשר בברזיל עם האחרים, תיאור שאינו צריך להכרעת הדין. בעניין זה ראיתי להביא את דברי בית המשפט העליון בע"פ 6162/16 **תופיק דלו נ. מדינת ישראל** (04.02.18):

"עבירת הקשר היא עבירה עצמאית, ונפרדת מן העבירה המושלמת, שלשמה נועד הקשר הפלילי. משעה שנוצר הקשר הפלילי בין שני אנשים או יותר, הושלמה קשירת הקשר, ואין נפקא מינה אם העבירה, שלשמה נוצר הקשר, הגיעה לכלל ביצוע, אם לאו (ע"פ 877/84 **גאלי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מ(4) 169 (1986); ע"פ 388/78 **שעבאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לג(2) 372 (1979); ע"פ 441/72 **בשן נ' מדינת ישראל**, פ"ד כז(2) 141 (1973)). היסוד העובדתי בעבירת הקשר בא לידי ביטוי בעצם "כריתת הברית", היינו, בהסכמה שהתגבשה בין שני אנשים או יותר, לביצוע עבירה פלילית. היסוד הנפשי של עבירת הקשר מתגבש בד בבד עם ההסכמה לפעול יחדיו, למען הגשמת המטרה הפלילית, תוך הוכחת כוונתו של הקושר לממש את המטרה הפסולה, שלשמה נוצר הקשר (ע"פ 4770/14 **אגייב נ' מדינת ישראל** (5.11.2015); ע"פ 11068/08 **סנקר נ' מדינת ישראל** (12.7.2010); ע"פ 611/80 **מטוסיאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה(4) 85 (1981)). נאמר לא אחת, כי הקשר הפלילי דומה במהותו לחוזה אזרחי, שלגביו נקבע כי אין די בשלב המשא ומתן לצורך השתכללות החוזה, אלא שיש צורך בהסכמה ממשית לביצועו של החוזה. עם זאת, רמת המסוימות הדרושה לצורך השתכללותו של הקשר הפלילי, אינה זהה לזו הדרושה בחוזה אזרחי, ואין צורך להגיע להסכמה מפורטת ומדוקדקת לגבי פרטי העבירה. נפסק, בהקשר זה, כי די בהסכמה עקרונית לגבי ביצוע העבירה הפלילית שלשמה נוצר הקשר, מבלי שיש צורך ברמת פירוט ומסוימות, כנדרש במשפט האזרחי (ע"פ 1272/13 **אכתילאת נ' מדינת ישראל** (11.11.2013); ע"פ 5927/11 **הררי נ' מדינת ישראל** (23.8.2012); ע"פ 446/01 **רודמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(5) 25 (2002)).



[...]

על רקע התשתית הנורמטיבית, אשר פורטה בקצרה לעיל, נראה בעיניי כי צדק בית משפט קמא כאשר הרשיע את המערער 2 בקשירת קשר לביצוע פשע. למרות שאין ראיות ישירות על הקשר שנקשר בין המערער 2 לבין המערערים האחרים (ולמצער בינו לבין המערער 1), ניתן להסיק את קיומו של הקשר מהתבטאויותיו, התנהגותו, ומעשיו של המערער 2, לפני, במהלך, ולאחר ביצוע הרצח. (ההדגשה לא במקור-צ.ק)

אשר לדרך ההוכחה בהיעדר ראיה ישירה, ראו דברי השופט צ' זילברטל בע"פ 5927/11 הררי נ' מדינת ישראל (23.8.2012):

"לעיתים קרובות לא ניתן ללמוד על עבירת הקשר באמצעות ראיות ישירות, שכן 'הקשר הפלילי' הוא מסוג המעשים שאינם נעשים לאור השמש אלא דווקא בסתר ובחשאי. בנסיבות אלה, אין מניעה לכך שבית המשפט יסיק את דבר היווצרותו של הקשר ממערכת נתונים נסיבתית' (ע"פ 228/77 זקצר נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(1) 701, 718 (1978). כדי לבסס הרשעה על ראיות נסיבתיות, יש לבחון אם שילובן של כלל הראיות מצביע על אחריות הפלילית של הנאשם, ולא נותר ספק סביר בשאלת האחריות" (שם, בפסקה 25). (הדגשה לא במקור-צ.ק)

אם כן, לשם הרשעת המערער בביצוע עבירה של קשירת קשר, כמיוחס לו בכתב האישום, יש להוכיח כי קשר עם אחרים קשר לביצועה של עבירה בסם מסוכן, וזאת ניתן לעשות גם באמצעות ראיות נסיבתיות כגון התנהגותו ומעשיו של הנאשם. בענייננו, ניתן להפנות לאלה: קשירת הקשר בברזיל בין הבלדרית לאחרים, הנאשם תושב ברזיל, נשוי לאשה מקומית ואב לילד בן 7, והגעתו המתוכננת מברזיל ארצה כ-24 שעות עובר להגעת הבלדרית עם הסמים, גם היא מברזיל; התנהגותו בעת האירוע, כאשר עקב אחר הבלדרית אנה ואנה במשך זמן ממושך, עד שלבסוף ניגש אליה, ובתוך מספר שניות אמר את מילות הקוד, לקח את התיק ובו הסמים, והחל ללכת; השימוש במילת קוד הידועה מראש לשניהם; ושקריו של הנאשם במטרה ובעדותו בפניי, כפי שקבעתי לעיל, אשר נועדו להרחיקו מהתיק, לשלול תכנון מוקדם, ולהסביר את הגעתו ארצה במניעים "תמימים" בלבד.

מכלל הראיות ושילובן יש ללמוד אפוא על חלקו של הנאשם בקשירת הקשר.

ב. עוד טענה באת כוח הנאשם כי לא ניתן להרשיעו בעבירת ייבוא הסם, וזאת מאחר ועבירת הייבוא בוצעה על ידי הבלדרית, והושלמה שעה שהכניסה את הסם לישראל. בעניין זה הפנתה הסנגורית לת"פ (ת"א) 340/85 מדינת ישראל נ' שמעון איטח, פ"ד תשמ"ז(3) 221:

"המונח "ייבוא" לצורך האמור בס' 13 לפק' הסמים פירושו - "עצם הכנסת הסם לגבולות ישראל" ייבוא של הסם מתגשם עם הכנסתו, וכאשר מדובר בייבוא ע"י בלדרית נראה לי כי "הייבוא" מתגשם ברגע בו מכניסה היא באופן פיסי לגבולות ישראל סם מסוכן שהיא נושאת בכליה, או על גופה או בתוך גופה, כפי שאירע במקרה

הנדון".

אלא שגם לאחר קביעה זו, והעובדה שבאותה פרשה הוכנס הסם ארצה על ידי הבלדריית - **הורשע אותו נאשם בעבירה של ייבוא סם מסוכן** לפי סעיף 13 לפקודה, זאת נוכח חלקו בייבוא מכוח דיני השותפות. אין חולק, אם כן, כי עבירת ייבוא הסם משתכללת עם הכנסתו של הסם המסוכן ארצה, **אלא שיש לבחון בכל מקרה ומקרה את חלקו של הנאשם ותרומתו להשלמתה של עבירה זו.**

בהקשר לכך, יש להזכיר את דברי בית המשפט העליון בע"פ 11331/03 **קיס נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(3) 453, באשר לרמת המעורבות הנדרשת לשם הרשעה בעבירה של ייבוא סם מסוכן:

"עבירת יצוא, יבוא, מסחר והספקה מוגדרת בסעיף 13 לפקודת הסמים בזו הלשון:

"לא ייצא אדם סם מסוכן, לא ייבא אותו, לא יקל על ייצואו או ייבואו, לא יסחר בו, לא יעשה בו שום עסקה אחרת ולא יספקנו בשום דרך בין בתמורה ובין שלא בתמורה, אלא אם הותר הדבר בפקודה זו או בתקנות לפיה או ברישיון מאת המנהל".

[...]

עבירת יצוא או יבוא של סם, כפי שהיא מוגדרת בפקודת הסמים, סוטה מההגדרה הרגילה של מבצע עיקרי, והיא חלה גם על מי ש"הקל" על יצוא הסם, שבדרך־כלל נחשב למסייע. "הקלה" על יבוא או יצוא משמעה עשיית מעשה ההופך את ה"יבוא" או ה"יצוא" לקל יותר. למעשה, מדובר ב"סיוע" ל"מייבא" או ל"מייצא". "מסייע" מוגדר בסעיף 31 לחוק העונשין כ"מי אשר, לפני עשיית העבירה או בשעת עשייתה, עשה מעשה כדי לאפשר את הביצוע, להקל עליו או לאבטח אותו, או למנוע את תפיסת המבצע, גילוי העבירה או שללה, או כדי לתרום בדרך אחרת ליצירת תנאים לשם עשיית העבירה...". בסעיף 32 לחוק העונשין נקבע כי "הסיוע לעבור עבירה, עונשו - מחצית העונש שנקבע בחיקוק בשל ביצועה העיקרי...". כאשר המחוקק בחר להגדיר "סיוע" ל"יבוא" או ל"יצוא" של סמים כעבירה עיקרית, ולא הסתפק בעבירת הסיוע כעבירה נגזרת מכוח סעיף 31 לחוק העונשין, הוא ביקש להחמיר עם נאשמים אשר מקלים על "יבוא" ועל "יצוא" של סמים. עמד על כך השופט קדמי:

"נראה, כי יש לתת לדיבור 'הקלה' את משמעותו הלשונית בשפת היום־יום, לאמור: 'המעטת' הקושי; ובלשון פשוטה - עשיית מעשה ההופך את ה'יבוא' או ה'יצוא' לקל יותר.

'הקלה' מבטאת, בסופו של דבר, מעין הגשת 'סיוע' ל'מייבא' או ל'מייצא'; ואם ראה המחוקק לקבוע הוראה מיוחדת בעניין זה ולא הסתפק ב'סיוע' שהפך בשעתו את המסייע לשותף לעבירה מכוח ההוראות שבסעיף 26 לחוק העונשין - וכיום, לאחר תיקון 39, ל'מסייע' על־פי הוראות סעיף 31 האמור - אין זאת כי ביקש להרחיב את מעגל הנושאים באחריות ל'סיוע' ליבוא או ליצוא של סמים מסוכנים.

...המדובר כאן ב'אחריות עצמאית' במובן זה, שאין היא חייבת להיגזר מאחריותו של עבריין עיקרי" (י' קדמי על פקודת הסמים המסוכנים [28], בעמ' 140-141).

בע"פ 946/04 **מדינת ישראל נ' עובד** דובר בנאשמים שסייעו לאותו קשר סמים שבו היה מעורב המערער שלפנינו בכך שהעבירו לידיהם של אלשיך ושל פחימה סכומי כסף לשם מימון עסקת סמים, כאשר הם מודעים לייעודם של הכספים. בית המשפט המחוזי הרשיע אותם, מכוח סעיף 31 לחוק העונשין, בסיוע לביצועה של עבירת יצוא הסם לפי סעיף 13 לפקודת הסמים. בערעור הורשעו הנאשמים כמבצעים עיקריים בעבירה של הקלה על יצוא סמים ויבואם. כפי שקבע השופט לוי בפסק דינו:

"...כאשר שאלת הסיוע מתעוררת על רקע הנורמה הספציפית הקבועה בסעיף 13 לפקודת הסמים, אין כל צורך להיזקק להגדרה של סיוע בסעיף 31 לחוק העונשין. בנסחו את סעיף 13 לא הסתפק המחוקק בהתנהגות של סחר בסמים, יבואם ויצואם, והוא בחר להוסיף עליה את המילים '**לא יקל**' מתוך מטרה להרחיב את גדרה של העבירה. להשקפתי, אין ספק כלל כי המחוקק ביקש להשוות בין דינו של מי שסוחר בסמים, מייבאם או מייצאם לבין דינו של זה שמקל על ביצועם של כל אלה" (שם [13], בעמ' 957).

ובהמשך:

"...המשמעות של המסקנה שלפיה אחריותו של מי שהקל על יבוא סמים ויצואם אינה נגזרת מאחריותו של עבריין עיקרי, היא כי עצם מעשה של 'הקלה' או 'סיוע' די בו כשלעצמו לשם הרשעתו של ה'מסייע' בעבירה, ואין כל דרישה להמתין כי יתרחשו עבירה מוגמרת או ניסיון לעבור עבירה מוגמרת כדי שיהיה ניתן להעמיד לדין את המסייע ולהרשיעו".

סיכומם של דברים, לשם הרשעת הנאשם בעבירה של יבוא סם מסוכן לפי סעיף 13 לפקודה, די בכך **שהוכח כי הנאשם סייע או הקל על יבוא הסם**, ואין הכרח כי יוגדר מבצע בצוותא על פי אמות המידה הרגילות שנקבעו בפסיקה. פשיטא שאין הכרח כי ייקח חלק אקטיבי במעשה הייבוא (וראו לעניין זה ע"פ 3669/14 **גולן נ' מדינת ישראל** (18.12.16)).

בנסיבותיה של הפרשה שלפנינו, וכפי שקבעתי לעיל ביחס לעבירת קשירת הקשר, הראיות שהוצגו בעניין מעורבות הנאשם בעבירת הייבוא הן נסיבתיות בעיקרן, אך די בהן על מנת לקבוע כי הנאשם היה שותף לעבירת הייבוא, ולכל הפחות - סייע והקל על ביצועה. הנאשם מתגורר בברזיל, שם מתגוררים גם **הבלדרית והאחרים**, ומשם יובא הסם לישראל. הנאשם עזב את ברזיל בדרכו ארצה בהפרש של 24 שעות ממועד עזיבתה המתוכנן של הבלדרית, גם היא לכיוון ישראל, כשברשותה הסמים. עם הגעת השניים ארצה, עקב אחר הבלדרית, ולבסוף פגש בה, השמיע מילות קוד, ולקח את התיק ובו הסמים. אמת, מדובר בהתרחשות שאירעה לאחר שהושלמה כבר עבירת הייבוא, אלא שלטעמי, בהתחשב בתמונה הכללית המצטיירת, **יש בה כדי ללמד על כך שמעורבות וסיוע הנאשם היוו חלק חיוני ביותר, תנאי בלתו אין, להגשמת התכנית הפלילית בדבר ייבוא הסם**. הבלדרית אינה מכירה איש בישראל ואינה דוברת השפה העברית. מנגד, הנאשם מכיר היטב את ישראל והוא דובר השפה העברית. בהברחת הסם ארצה אפוא, אין טעם ותכלית אלמלא מיקומו של הנאשם כחוליה נוספת ומקבילה בשרשרת אשר נועדה לקלוט את הסם ולהפיצו.

משקבעתי כי הנאשם מעורב בעבירת הייבוא מלכתחילה, ברי כי יש לדחות את טענותיה החלופיות של באת כוח הנאשם כי יש להרשיעו בעבירה של ניסיון להחזקת סם מסוכן במשקל 3.7 ק"ג מסוג קוקאין, והחזקת סם שלא לצריכה עצמית

במשקל 12 גרם.

סוף דבר

על יסוד כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' אדר תשע"ח, 18 פברואר 2018, במעמד הצדדים